

[Finansministeren.]

roligt se situationen an i nogle måneder, se, hvordan den udvikler sig. Skulle det — som vel mange af os frygter — ske, at udviklingen giver os noget formindskede valutareserver, vil det til den tid i så fald i mine øje være uforsvarligt, om vi ikke griber ind med foranstaltninger, der kan tjene til at sikre valutareserverne fremover.

Fra dette i mine øjne særdeles vigtige spørgsmål vil jeg tillade mig at vende mig til nogle af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremførte.

Det ærede medlem gav udtryk for, at han havde læst min første kronik i Politiken; jeg formoder, at det ærede medlem også har læst den anden, men det forekommer mig, at det ærede medlem har overset, hvad det egentlig er, der for mig har været hovedspørgsmålet, nemlig dette: hvorvidt den bistand til landbruget, som nu i dag er vedtaget, kan antages at gøre sig selv overflødig, eller om vi tværtimod må regne med, at vi nu er gået ind i en ny form for politik. Jeg mener at have fulgt nogenlunde med i den debat, der har været ført omkring dette spørgsmål, og det forekommer mig, at de virkelig saglige indlæg, der har været fremme i den forbindelse — jeg ser bort fra al polemik i venstrepresen imod mig — egentlig peger i retning af, at man desværre må sige, at lovkomplekset ikke virkelig løser problemerne omkring årsagerne til, at landbruget er kommet i vanskeligheder.

Hvad min kronik ikke handlede om, var, hvorvidt det var rimeligt eller ikke rimeligt i en tid, da landbruget indkomstmæssigt sakter bagud, at bistå landbruget; der står praktisk talt intet om dette spørgsmål, kun et par sætninger, og de peger i retning af, at jeg fandt det rimeligt at bistå landbruget med at løse dets indkomstmæssige spørgsmål. Men det var i og for sig ikke det, denne kronik handlede om; den handlede mere om det strukturmæssige, om støtten gav bidrag til en varig løsning eller ej på dette område. Her er jeg noget pessimistisk, og jeg må også tilføje, at jeg ikke kan se, at der har været noget forslag fremme, som kan løse dette spørgsmål; landbrugets problem er dets afsætningsproblem; det hænger sammen med

udlandets politik — noget, vi desværre kun har meget ringe indflydelse på.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen rettede nogle bemærkninger til mig, som jeg gerne vil knytte nogle få ord til. Jeg kunne for resten have lyst til først at sige, at det igennem mange år har været skik ved den årlige afslutningsdebat, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg kippede med flaget for hinanden; jeg håber, det har været til gensidig glæde. Nu stunder det mod slutningen med denne udveksling af høffigheder; det er vel sidste gang i dag.

Jeg har for resten lagt mærke til, at det ærede medlem gennem flere år har varslet min bortgang fra den politiske skueplads, men det har smertet mig meget, at der igennem det ærede medlems bemærkninger ligesom har skinnet en slet dulgt glæde over, at tiden nu snart var inde. Det har smertet mig, så meget mere som jeg nærer helt modsatte følelser over for det ærede medlem. Jeg føler kun glæde ved, at det ærede medlem har besluttet at fortsætte herinde, og at de rygter synes at være urigtige, der har verseret om, at det ærede medlem ville trække sig tilbage på grund af de forfølgelser, det ærede medlem siges at have været genstand for. Men sådan er vi jo så forskellige.

De bemærkninger, det ærede medlem rettede til mig, drejede sig i øvrigt om to forskellige forhold. Det ene var det, som det ærede medlem kaldte samordningspolitikens sammenbrud. Nu kommer det i denne forbindelse meget an på, hvad man forstår ved sammenbrud. Vi husker forløbet af denne sag. Det var i 1957, at det radikale venstre rejste sagen i tinget med forslaget om oprettelsen af et konjunkturforskningsinstitut. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde i dag, at dette forslag blev modtaget med velvilje fra hans side. Det fik jeg desværre ikke indtryk af dengang. Det ærede medlems partis ordfører benyttede lejligheden til, så vidt det var muligt, at gøre forslaget til grin. Senere under udvalgsbehandlingen viste det sig, at det ærede medlems parti overhovedet ikke ville være med til gennemførelsen af noget i den retning. Men jeg minder om, at bag-